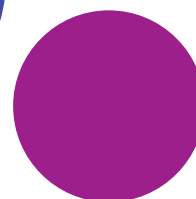
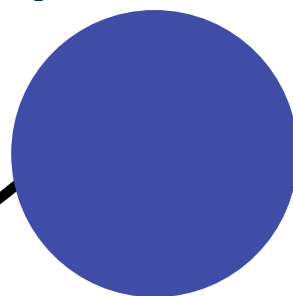

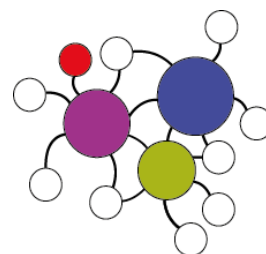

Korte Verhalen Club

Gedichten/teksten

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Een bijzondere uitgave van het 'schrijverscollectief'. Niets mis met de onderwerpen en de daaruit voortvloeiende verhalen die eerder de revue passeerden, maar ik kan mij toch niet aan de indruk onttrekken dat we met déze uitgave meer 'de diepte' in zijn gegaan. Dat is verder geen voorwaarde voor een lezenswaardige bundeling van ervaringen, maar het raakte mij toch meer dan eerder het geval was.

Grappig dat dezelfde tekst van Adriaan Roland Holst door twee deelnemers is aangehaald.

De waardering voor het werk van Annie MG Schmidt herken ik: zij was een geweldenaar met taal en het verwerken van actuele onderwerpen in haar teksten.

De verschillende 'wijsheden' van oma's en moeders roepen bij mij de vraag op of ónze kinderen ook van die herinneringen zullen hebben, uit een jeugd met (veel meer dan vroeger) invloeden van buiten het gezin.

Om een 'wet van meten en persen' moest ik lachen, terwijl de inhoud van die bijdrage zeker niet om te lachen is: de onverantwoorde vorm van protesteren.

'Hebben en zijn' haalde bij mij de herinnering boven aan een prachtige documentaire/film over een school op het Franse platteland, waar een leraar in één klas een aantal leerlingen lesgeeft. De leerlingen zijn van verschillende leeftijden en leren ook met elkaar omgaan en voor elkaar te zorgen.

Robert Long (bijdrage Alie Smit) maakte na zijn carrière als zanger van Unit Gloria opnieuw carrière met Nederlandstalige teksten, waarbij die laatste een meer tijdloos karakter heeft.

Ik wens allen veel leesplezier!

Ronald Jelsma

Inhoud

Ab Helsloot	5
Dicky Spee-Schut	7
S. de Kok	8
Mieke Wijminga	9
Anneke Kettenes	10
Walter van Gelderen	12
'Nieuw lid' ?	14
Sandra Schaaper	15
Anna	17
Cootje Bronner	20
Ronald Jelsma	22
Fred Steinkühler	23
Alie Smit	24

Hendrik Haan uit Koog aan de Zaan

Er zijn mooie Nederlandse gedichten en teksten gemaakt. Veel van dit materiaal is gebruikt in liedjes of als gesproken woord in musicals, cabaretvoorstellingen of andere voordrachten. Mensen als drs. P, Willem Wilmink, Ivo de Wijs, Kees van Kooten/Wim de Bie en Annie M.G. Schmidt hebben klassiekers geproduceerd. Het zijn maar een paar namen uit een lange lijst van tekstschrijvers en dichters.

Vanaf dat ik enigszins het besef had wat cabaret is, volg ik het werk van Annie M.G. Schmidt. Musical, teksten voor cabaretiers, boeken, kinderliedjes en versjes, televisieprogramma's. Wat ik een geweldige tekst (én liedje) vind, is het verhaal van Hendrik Haan.

Onze huidige tijd staat vol van nepnieuws dat bewust, of onbewust, wordt verspreid via de media. Het is een fenomeen dat vooral via de sociale media tot ons komt. Maar laten we niet vergeten dat roddel en achterklap altijd heeft bestaan. Annie was met haar progressieve gedachten haar tijd ver vooruit. Zij was er een meester in om de dagelijkse zaken, enigszins vilein, aan de kaak te stellen. Veel van haar werk is nog steeds actueel.

In het verhaal van Hendrik Haan laat Annie zien, hoe een verhaal wordt doorverteld door een aantal dames die de gebeurtenis steeds groter en gekker maken. Aan het eind van de tekst blijkt het een voorval van niets te zijn geweest. Het liedje met deze tekst komt uit de beroemde serie 'Ja zuster, nee zuster'. Teksten van Annie en muziek van Harry Bannink. De serie is als televisieserie uitgezonden van 3 september 1966 tot 7 september 1968. Twee seizoenen van 10 afleveringen. Oorspronkelijk gemaakt voor de jeugd maar was ook bij veel volwassenen heel populair. De serie handelde over de lotgevallen van de bewoners van Rusthuis Klivia. Zuster Klivia (gespeeld door Hetty Blok) zwaaide de scepter over een aantal bijzondere bewoners.

Hendrik Haan uit Koog aan de Zaan

Dag, mevrouw Van Voort
hebt u 't al gehoord
Hendrik Haan
uit Koog aan de Zaan
heeft de kraan open
laten staan
uren uren stond 'ie open
heel de keuken ondergelopen
denkt u toch eens even!
en 't zeil was net gewreven
Tsss, tss

Dag, mevrouw Van Doren
moet u toch eens horen
Hendrik Haan
uit Koog aan de Zaan
heeft de kraan open
laten staan
zeven dagen stond 'ie open
heel het huis is ondergelopen
denkt u toch eens even!
alle meubels dreven
Tsss, tss

Dag mevrouw Van Wal
weet u het nieuwtje al?
Hendrik Haan
uit Koog aan de Zaan
heeft de kraan open
laten staan
zeven weken stond ie open
heel de straat is ondergelopen
Denkt u toch eens even!
alle auto's dreven
Tsss, tss

Dag, mevrouw Verkamp
weet u 't van de ramp?
Hendrik Haan
uit Koog aan de Zaan
heeft de kraan open
laten staan
Zeven maanden stond 'ie open
Heel de stad is ondergelopen
Nou denkt u toch eens even!
Niemand meer in leven
Allemaal verzopen.

Kijk, wie komt daar aan?
Hendrik Haan
uit Koog aan de Zaan
Hendrik, hoe is 't gegaan?
Had je de kraan open
laten staan?

O, zei Hendrik, 't was maar even
het hele verhaal is overdreven
de keukenmat
Een tikkie nat,
onverwijld,
opgedweild,
zó gebeurd, zó gedaan,
zei Hendrik Haan

Alle dames gingen vlug
teleurgesteld naar huis terug.
Ah, dat is alles

Ab Helsloot
Bergen 21 juni 2022

(Ronald: Zin om mee te zingen? Via YouTube: <https://youtu.be/FZxKEDDfgWo>)

Bij oma

Een gedicht van mijn oudste dochter. Ze werkt in de zorg. Al jong zit het zorgen en verzorgen er in. Als ze een jaar of acht is loopt ze al achter de poppenwagen. Niet met een pop erin, maar met haar jongste broertje. Als ze veertien jaar is gaat ze een weekje naar Putten om voor oma te zorgen, die geopereerd is. Is ze op visite en gaat ze naar huis, dan altijd even de kopjes naar de keuken brengen. Dit gedicht hangt bij oma in de gang en ik vind het leuk om het af en toe weer even te lezen.

Dicky Spee-Schut

Regeltjes die met me meedingen...

*Ik zal de halmen niet meer zien,
noch binden ooit de volle schoven.
Maar doe mij in de oogst geloven,
waarvoor ik dien.*

Deze regels van A. Roland Holst zijn voor mij onvergetelijk. Ze komen terug wanneer: oorlog, klimaatverandering, inflatie, gas wegboren onder mijn voeten (Bergen), enzovoorts, me bezig houden, ook wel wat angstig maken en lam leggen. Kan ik er wat aan doen? Je zou dat geloven in een oogst erdoor kunnen verliezen.

Als ik zelfs geen gelijk krijg als ik ongelijk heb, begeeft me de moed. Zelfs mijn eigenliefde wordt niet beantwoord.

Schoenzolen versleten ooit aan demonstraties tegen kernwapens, een tantezegger geholpen om zijn boete te betalen voor zijn dienstweigering. Alles komt op tijd voor wie wachten kan? Mooi gezegd. Je hart blijven volgen? Dat klopt! (in twee betekenissen). Ja, moet je wel durven. Moeilijk! Maar niet durven is ook al moeilijk. Een beetje troost en bemoediging: de slak bereikte ooit toch ook de ark door volharding (in een oud bekend verhaal over een wereldse zondvloed).

En dan schrijft Catharina Visser in haar gedicht 'Sta op en schitter':

*Wij zijn wijzer dan we zijn.
wijsheid is ons diepste gaan
is het weten van de eenheid
in de glimlach van de schepping
is het licht van ons bestaan.*

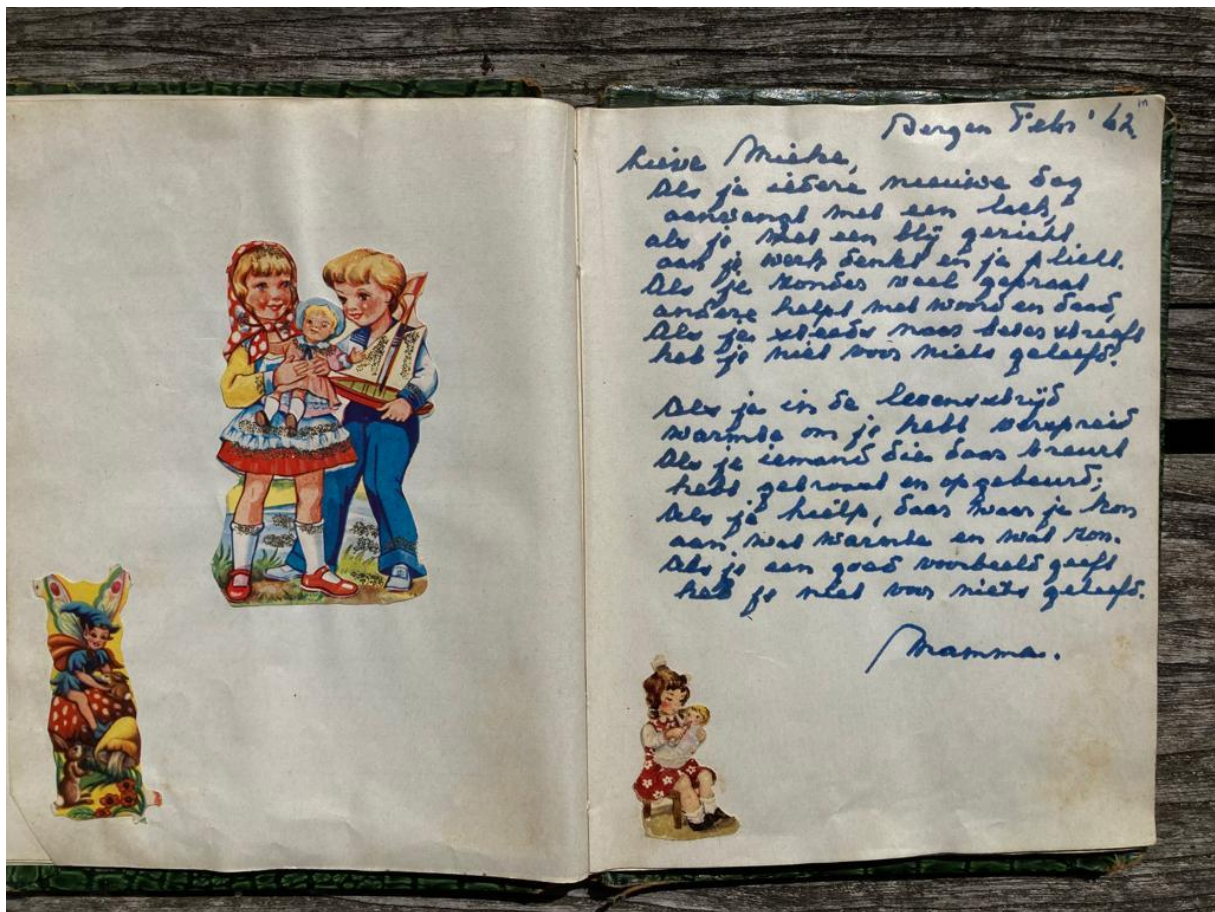
S. de Kok

Favoriet gedichtje

Het gedichtje dat mijn moeder in 1962 in mijn 'poëziealbum' schreef.

Als je iedere nieuwe dag
Aanvangt met een lach
Als je met een blij gezicht
Aan je werk denkt en je plicht
Als je zonder veel gepraat
Anderen helpt met woord en daad
Als je steeds naar beter streeft
Heb je niet voor niets geleefd

Als je in de levensstrijd
Warmte om je hebt verspreid
Als je iemand, die daar treurt,
Hebt getroost en opgebeurd
Als je hielp, daar waar je kon
Aan wat warmte en wat zon
Als je een goed voorbeeld geeft
Heb je niet voor niets geleefd

Mieke Wijminga

Vakantie(gedicht?)

Reis zonder grenzen...

De buitendeur heeft net opengestaan, ventilatie is het trendy toverwoord in deze coronatijd.

Ik stap op mijn hometrainer en doe mijn ogen dicht.

In gedachten fiets ik lekker door de tropische natuur. Het bladerdak van de oude bomen zorgt ervoor dat het ook hier koel aanvoelt, of dringt toch de koude Hollandse buitenlucht zich bij mij op?

Ik ben op weg naar een roeiboot in een rustig kabbelend riviertje en zie weer die lange boot voor me, op Noord-Sumatra, waarmee we diep het oerwoud ingingen.

Ja, daar wil ik weer even zijn!!

Ik ga twee trappen op, op weg naar mijn roeiapparaat.

Ik til mijn geopereerde been over de stang en ga langzaam van start.

Ik maak onbelast bewegingen, heen en weer, om mijn knie steeds wat soepeler te krijgen.

Op weg naar tenminste 110 graden buiging.

Ik doe mijn ogen weer dicht. Het is hier lekker warm en ik zie mezelf weer in die lange boot zitten die, tussen de stroomversnellingen en de ondieptes door, zijn weg zocht naar een heerlijk resort midden in het oerwoud.

Aan de oevers nieuwsgierig dorpsbewoners, kinderen joelden en zwaaiden.

De wassende vrouwen sloegen de sarongs op de stenen schoon.

Ik word verrast met een unieke kijk in een in de bomen tijdelijk gebouwde, eenvoudige woonplek van de laatste Kubu's, een met uitsterven bedreigde stam van rondtrekkende mensen.

Ik hoor weer het gekabbel en zie een zwarte slang door het water wegschieten onder de in het water hangende boomwortels en het bootje ligt even stil onder die boom, die vol hangt met grote vleermuizen.

Ziezo, mijn roeisessie zit er weer op en door me te richten op heel andere dingen, zijn die tien minuten zo om. In de tussentijd is de infrarood sauna lekker op tropische temperatuur gekomen en het speciale keuzeschakelaartje van de kleurentherapie is op een oerwoudgroene kleur gezet.

Ik stop een cd in de speler en installeer me in mijn blootje op het houten bankje. Weer doe ik mijn ogen dicht.

Ik voel de weldadige warmte, ik zie meters hoge varens, en zie in mijn verbeelding prachtige hibiscussen, ik luister naar een concert van verschillende vogels en dieren. Ik herken er steeds meer.

De schreeuwende apen, krijsende papegaaien, zingende vogels, kwakende kikkers, tsjilpende krekels en zoemende bijen.

Ik wil hier wel even blijven.

Me rustig verliezen in een onbekend bos.

Maar na een tijdje word ik uit die mooie droom teruggehaald...

Hallo! Weet je dat het al halftwee is, denk om je afspraak bij de fysiotherapeut!

O jee... ik zit niet meer in een bootje op een rivier met watervallen en stroomversnellingen.

O jee... ik lig niet meer onder mijn klamboe in een uit bamboe opgetrokken huisje.
O jee... ik zie geen varens, vogels of vliegende honden meer.

Ik reis uit mijn droomwereld terug naar huis
Ik stap onder de douche in plaats van onder een waterval en dan sta ik weer met beide
voeten in de Hollandse klei.

Niets mis met een vakantie 'in eigen tuin'!

Anneke Kettenes

Ik (Ronald) voeg er een 'passend' gedicht aan toe... (van René Oskam), zodat de
bijdrage in de bundel 'past'... 😊

*Geen briefje en/of ansichtkaart over hoe leuk ik het hier heb
Je ziet het wel op Instagram of je leest het op WhatsApp
Ik blijf de hele online om updates te kunnen geven
Ik ben mijlenver van huis, maar nog nooit zó thuis gebleven*

Mijn favoriete gedicht/tekst/dichter

Het thema voor de bundel is 'jouw favoriete gedicht/tekst'. Ik ben zo vrij geweest het thema uit te breiden met 'jouw favoriete dichter'. En die dichter is... Adriaan Roland Holst. Op de HBS-A had ik geluk met een bevlogen docent Nederlands die mij meenam in de Nederlands dichtkunst. Een van zijn favoriete dichters was... Adriaan Roland Holst. Uit het boek 'Vorbij de wegen' koos hij gedichten of stukken tekst die hij met ons behandelde. Een citaat dat mij toen al raakte en nu nog regelmatig op overlijdensberichten te lezen is:

*Ik zal de halmen niet meer zien
Noch binden ooit de volle schoven
Maar doe mij in de oogst geloven
Waarvoor ik dien...*

Wat mij raakt in deze tekst: in mijn werkzame leven heb ik altijd met mensen gewerkt (individueel of in groepsverband). De kaders waren verschillend, opleiding, vorming, training, persoonlijke groei. De Volkshogeschool Bergen was mijn laatste werkgever. (Eind 1974 heb ik in 'De Pilaren', voorafgaand aan een sollicitatiegesprek een paar woorden gewisseld met Adriaan Roland Holst). In die pakweg 50 jaar werken met mensen heb ik nooit echt goed kunnen overzien en ervaren wat mijn steentje in hun levensvijver teweeg heeft gebracht. In groei en ontwikkeling van mensen heb ik altijd geloofd en dat is voor mij een inspiratiebron.

In het boek 'Vorbij de wegen' staat ook het onderstaande gedicht, waar ik zeer aan gehecht ben.

Zwerversliefde

*Laten wij zacht zijn voor elkander, kind-
want o, de maatloze verlatenheden,
die over onze moegezworven leden
onder de sterren waaie' in de oude wind.*

*O, laten wij maar zacht zijn, en maar niet
het trotse hoge woord van liefde spreken,
want hoeveel harten moesten daarom breken
onder de wind in hulploos verdriet.*

*Wij zijn maar als de blaren in de wind
ritselend langs de zoom van oude wouden,
en alles is onzeker, en hoe zouden
wij weten wat alleen de wind weet, kind-*

*En laten wij omdat wij eenzaam zijn
nu onze hoofden bij elkander neigen
en wijl wij same' in 't oude waaien zwijgen
binnen één laatste droom gemeenzaam zijn.*

*Veel liefde ging verloren in de wind,
en wat de wind wil zullen wij nooit weten;
en daarom - voor we elkander weer vergeten -
laten wij zacht zijn voor elkander, kind.*

'Laten wij zacht zijn voor elkander' staat voor mij centraal in dit gedicht. Bij zacht denk ik aan aardig zijn voor en met elkaar, aan empathie en compassie hebben. Ik heb verloren liefdes gekend, gebroken harten gevoeld en gezien. Ik heb getracht voor mijzelf en voor de ander(en) zacht te zijn. Voor we elkaar vergaten.

Walter van Gelderen

Uit de Volkskrant van dinsdag 12 juli, rubriek 'Geachte redactie'

De lezer die schreef (...) is Hans Prinsen uit Nijmegen.
Hij zet zich af tegen de vreemde verdeling van aandacht (ik denk: niet alleen) in de media. De twee pagina's over de boerenzoon Jouke, eerder in de VK vormden voor hem de bekende druppel: hij greep naar de pen.
Met een gedicht van Reve illustreert hij zijn frustratie.

Roeping

Zuster Immaculata, die al vierendertig jaar

verlamde oude mensen wast, in bed verschoont en eten voert

zal nooit haar naam vermeld zien.

Maar elke ongewassen aap die met een bord: dat hij voor dit of tegen dat is,

het verkeer verspert, ziet 's avonds reeds zijn smoel op de tee vee.

Toch goed dat er een God is.

Omdat de bundel deze keer niet zo vol is nam ik, na het lezen van dit gedicht in de krant, de vrijheid om een 'nieuw lid' toe te voegen.
Ik bedoel: hoe vaak komt het voor dat er een gedicht in de rubriek 'Geachte redactie' te lezen is? Toeval bestaat! 😊.

Ronald

Luister naar je hart, want dat klopt

Tijdens mijn jeugd heb ik van mijn moeder geleerd dat ik naar haar en anderen moest luisteren: “wij/zij weten het.... en ... hou rekening met anderen.”

Zo groeide ik eigenlijk op als een braaf, maar onzeker meisje.

Ik was deze ‘denkwijze’ zó gewend dat ik het ook tijdens mijn eerste huwelijk ‘toepaste’ en ‘deed wat van mij verwacht werd’.

Uiteindelijk bleek dat niet levenslang voor mij te werken.

Na de scheiding woonde ik op mezelf en moest ik alles zelf regelen, mijn vader was er voor mij: heeft mij altijd geholpen als ik dat vroeg, drong zijn mening niet op, respecteerde mij/mijn mening en stond achter me.

Mijn vrienden en vriendinnen stimuleerden me ook en lieten duidelijk blijken dat ze van me houden zoals ik ben.

Wat een heerlijke vrijheid! Ik heb toen geleerd mezelf te zijn.

Ik handel vaak op gevoel, vandaar dat de volgende uitdrukking mijn favoriete tekst is. Letterlijk sowieso, maar ook figuurlijk!

Luister naar je hart, want dat klopt

Ik werk in de kinderopvang en probeer ook heel veel rekening te houden met de mening van de baby’s en peuters, zo proberen we uiteraard alles uit om erachter te komen waarom een baby huilt en hoe we troost of hulp kunnen bieden. En we observeren wat ze fijn vinden en bieden ze dat aan.

We stimuleren peuters om zelfstandig te zijn: brood te smeren, jas aantrekken, naar het toilet gaan (zodra dat kan) en zelf keuzes te maken (broodbeleg, activiteiten, aanbod spel materiaal, kleurplaten, kleuren, etc.).

Maar ook stimuleren we de peuters om hun eigen ‘fouten’ goed te maken.

Bijvoorbeeld als een peuter een andere peuter pijn doet, dan laten wij zien dat de andere peuter pijn heeft en verdrietig is door wat de peuter gedaan heeft en wij vragen de peuter om een handje te geven en sorry te zeggen (vaak geven ze er uit zichzelf zelfs een knuffel bij).

Ook bij de opvoeding van onze eigen kinderen heb ik ze niet ‘achter de voddens gezeten’, maar ze hun eigen keuzes laten maken.

En als bijvoorbeeld hun zakgeld/kleedgeld op was, moesten ze zelf weer sparen, dat zullen ze niet altijd even makkelijk gevonden hebben, maar ik wilde dat ze zelfstandig zouden worden en zelfverzekerd.

Apetrots ben ik op alle drie, ze doen het zo goed!!

Ze zijn inderdaad zelfstandig en behoorlijk zelfverzekerd.

Ik denk dat totale zelfverzekerdheid niet alleen in opvoeding, maar ook in de genen zit en eerlijk gezegd denk ik ook dat mensen die altijd 100% zeker van

zichzelf zijn niet eens fijne mensen zijn. Die zouden dan nooit voor verandering of de mening van een ander 'zwichten'. Kunnen ze er dan wel naar luisteren of er begrip voor hebben?

Nou ja, in ieder geval kies ik voor mijn favoriete tekst: luister naar je hart, want dat klopt.

Sandra Hartjes-Schaaper

Teksten die je bijblijven (of die bij je blijven)

Helaas is het met mooie gedichten net als met juwelen: de werkelijk kostbare blijven jarenlang in een kistje zitten en de meer triviale sieraden komen vaker op de proppen.

*Ik zit me voor het vensterglas
onnoem'lijk te vervelen
Ik wou dat ik twee hondjes was
dan kon ik samen spelen*

Deze regels (van Godfried Bomans) komen soms bij me op als het dagenlang regent.

En ook uit mijn kinderjaren herinner ik me:

*Ik lag in mijn tuintje en sliep
Toen kwam er een engel die riep
Anna, jij moet ontwaken
Om een versje voor Elly te maken*

Een versje uit mijn poëziealbum, omringd door vertederende plakplaatjes.

En dan het eerste gedicht dat ik op de MMS moest leren. Zuster Felicitas (we noemden haar Fietstas en ze zag altijd erg bleek onder haar zwarte nonnenkap) schreef de tekst met een wit krijtje op het zwarte schoolbord:

Winterstilte

*De grond is wit, de nevel wit
De wolken, waar nog sneeuw in zit
Zijn wit, dat zacht vergrijzelt
Het fijngetakt geboomte zit
Met witten rijp beijzeld*

*De boom houdt zich behoedzaam stil
Dat niet het minste takgetril
't Kristallen kunstwerk breke
De klank zelfs van mijn schreden wil
Zich in de sneeuw verstemmen*

*De grond is wit, de nevel wit
Wat zwijgend tooverland is dit?
Wat hemel loop in onder?
Ik vouw de handen en aanbid
Dit grootsche, stille wonder*

Het is van Jacqueline van der Waals (1868-1922) en als het gaat sneeuwen in de winter zeg ik het soms op.

Ook herinner ik me een gedicht van Jan Engelman dat we in de 3e klas moesten leren van een nieuwe docent Nederlands, een kalende man met een hoekig postuur, die ons de tekst met een stevige cadans dicteerde:

De dijk

*De dijk ligt tussen het land en het water
met palen en basalt
hier ligt hij nu hier ligt hij later
totdat de aarde valt*

*Hij is gestegen uit de vloed
met norse langzaamheid
Hij is tot schutten en tot hoeden
tot worstelen bereid*

*De regens zingen om hen henen
eentonig ongewis*

*De vogels nest'len in zijn stenen
en aan zijn voet schuilt vis*

*Hij ziet de lichte zeilen zweven
hij ziet de groene wei
Hij ziet de zilv'ren wolken zweven
veranderlijk en vrijdag*

*Hij overheerst het wild gewemel
en temt den grote wind
Hij doet ons dromen van de hemel
zo zorgeloos als een kind*

Niet een gedicht waar je als meisje van 15 warm voor loopt, maar het komt automatisch naar boven wanneer ik over de Afsluitdijk rijd.

Ook schiet me nog een grafgedicht van de dichter Poot te binnen dat ik wel leuk vind:

*Hier ligt Anna Hinkepoot
In de armen van een man
Verrukt dat zij nu slapen kan
In de armen van een man*

Zo'n tekst zou nooit in het Spaans geschreven kunnen worden, want daar is de dood een vrouw: la Muerte..

De meer waardevolle gedichten zitten achter slot en grendel en die laat ik daar nog maar even liggen.

Anna

‘Welnu Majesteit, vaardig dat verbod uit, stel het op schrift, zodat het niet veranderd kan worden, zoals geen enkele wet van de Meden en Perzen herroepen kan worden.’

Ik heb geen favoriet gedicht of tekst. Mijn aandacht is vooral gericht op historische gebeurtenissen. De bovenstaande tekst, die ik jaren geleden in een artikel las, belicht naar mijn idee ook hedendaagse gebeurtenissen. Vandaar dit epistel.

Een opmerking die ik op de markt van een koopman hoorde, deed een herinnering opkomen aan het volk, dat in de zevende eeuw voor Christus een grootmacht was en in een gebied leefde, dat zich uitstreckte van noordoost Iran tot centraal Turkije: de Meden. Ze worden veroverd door de Perzen in 550 voor Christus. Koning Darius I verenigt de Meden en Perzen tot een wereldrijk, met een complexe bureaucratie naar Babylonisch voorschrift. Ik vind het jammer dat tot nu toe nauwelijks steden, bouwwerken of archieven over hen zijn gevonden. Wel wordt in de bijbel over hun wetten gesproken.

‘Welnu Majesteit, vaardig dat verbod uit, stel het op schrift, zodat het niet veranderd kan worden, zoals geen enkele wet van de Meden en Perzen herroepen kan worden.’

Ik weet zeker dat iedereen in onze schrijfgroep de uitdrukking: ‘Dat is geen wet van Meden en Perzen’ kent. Wet- en regelgeving liggen vast, maar gewoonten, gebruiken of regels, behorend in een bepaalde beroepsgroep of vereniging, daar mag van afgeweken worden. Ik vond het interessant om deze koopman te horen zeggen: ‘Dat is een wet van meten en persen’. Ik denk dat hij nog nooit van deze volken gehoord had en zelfs de uitdrukking gebruikte om het tegendeel van de oorspronkelijke uitdrukking weer te geven. Naar zijn beste weten was, wat ‘hij’ (een individu) had beweerd, iets dat zo vaststond als een huis. Daar was niet aan te tornen. Een prachtig voorbeeld hoe een gesproken tekst aangepast wordt aan zijn of haar belevingswereld. Meden wordt meten, Perzen wordt persen, geen wordt een. Waarom spreekt me dit aan?

Als een paal boven water staat, dat men in een democratisch land en dat hebben we toch, de mogelijkheid heeft te demonsteren. En het is prima als de boeren door middel van demonstraties vertellen, dat het stikstofbeleid hen niet bevalt. Maar het is onjuist dat een (kleine) groep boeren hun eigen regels boven die van de wet stellen en voor wanorde zorgen, zelfs parlementsleden met grof geweld intimideren. Heeft dit ermee te maken dat ons begrip over wat de kern van een democratie is, uitgehold wordt?

Hebben ze niet door, dat je alles mag zeggen en doen, mits je binnen de wet blijft. We kunnen iedere vier jaar kiezen voor hem of haar die onze ideeën in het parlement vertegenwoordigt.

Maar dat betekent niet dat je op de stoep van een parlamentslid je gier laat stromen, of eeuwenoude bomen omhakt, omdat je vindt dat hij of zij niet doet wat **jij** wilt. Ik ben zelf een kleindochter van een boer, en weet hoe zwaar het kan zijn om bepaalde regels te moeten toepassen. Maar ik weet ook dat je door een foute manier van werken onherstelbare schade aan kunt richten.

Misschien is dit nog niet zo duidelijk voor veel boeren, maar voor hun kinderen, en zeker kleinkinderen, brengen ze een wereld voort die hen benadeelt.

Ik hoop van harte dat de rust zal terugkeren en oplossingen gevonden worden, die de wereld en onze kleinkinderen zo min mogelijk schaadt.

Cootje Bronner

Meden en Perzen afgebeeld in Persepolis, Iran.
De Meden dragen ronde hoeden.

Sterfbed

Ik had zelden zo'n sterke emotionele reactie als bij het gedicht 'Sterfbed' van Jean Pierre Rawie.

Ik las het in een periode dat mijn vader nog leefde, maar het contact was verbroken. Geen ruzie gehad, het contact was er 'gewoon' niet.

Hij is inmiddels bijna 6 jaar geleden overleden, na een leven waarin PTSS (voor hem én voor ons) een bepalende rol speelde. Hij was Indië-veteraan, heeft daar het nodige meegemaakt waardoor het huwelijk met mijn moeder op de klippen liep in 1963. Ik weet van haar en van hem dat ze eigenlijk nog wel van elkaar hielden...

De laatste 12, 13 jaar van zijn leven werd het contact hersteld, met wekelijkse bezoeken en af en toe een biljartje.

Hij koos enkele maanden na het overlijden van zijn tweede vrouw zelf voor het einde, 90 jaar oud. De onmacht om ontspannen te kunnen leven was te triest voor woorden. Die onmacht herkende ik in het gedicht van Rawie.

Sterfbed

*Mijn vader sterft. Als ik zijn hand vasthoud,
voel ik de botten door zijn huid heen steken.
Ik zoek naar woorden, maar hij kan niet spreken
en is bij elke ademtocht benauwd.*

*Dus schud ik kussens en verschik de deken,
waar hij met krachteloze hand in klauwt.
Ik blijf zijn kind, al word ik eeuwen oud,
en blijf als kind voor eeuwig in gebreke.*

*Wij volgen één voor één hetzelfde pad,
en worden met dezelfde maat gemeten.
Ik zie mijzelf nu bij zijn bed gezeten,*

*zoals hij bij zijn eigen vader zat.
Straks is hij weg, en heeft hij nooit geweten
hoe machteloos ik hem heb liefgehad.*

Ronald Jelsma

Hebben en zijn

Op school stonden ze op het bord geschreven.
Het werkwoord hebben en het werkwoord zijn;
Hiermee was tijd, was eeuwigheid gegeven,
De ene werkelijkheid, de andre schijn.

Hebben is niets, is oorlog. Is niet leven.
Is van de wereld en haar goden zijn.
Zijn is, boven die dingen uitgeheven,
Vervuld worden van goddelijke pijn.

Hebben is hard. Is lichaam. Is twee borsten.
Is naar de aarde hongeren en dorsten.
Is enkel zinnen, enkel botte plicht.

Zijn is de ziel, is luisteren, is wijken.
Is kind worden en naar de sterren kijken.
En daarheen langzaam worden opgelicht.

Ed Hoornik

Gepakt, maar niet ingepakt door deze dagelijkse woorden.
Met Hoofdletters voor mij aangeduid.
Een kijk, een snaar die doet trillen.
De ziel aanraken en ontmoeten.
Voorts de ontwikkeling hiervan te ontrafelen, met de wikkel eraf, zodat de
juistheid zichtbaar mag worden.
Hebben erop zitten en verroer je niet, de ballast.
'Zijn' is Vrij, is Open, is Alles.

Fred Steinkühler

Dit is een liedje voor als ik er niet meer ben

Robert Long

Dit is een liedje voor als ik er niet meer ben
Voor als er afscheid van mijn resten wordt genomen.
Ik hoop tenminste dat de vrienden die ik ken
ook inderdaad die laatste keer nog willen komen.

En dat ik ook voldoende stof heb nagelaten
Voor wat verhalen die je glimlachend vertelt
En dat je toch met liefde over me kunt praten.
Al heb ik jullie soms dan ook teleurgesteld

Dit is een liedje voor de aula bij de kist
Voordat ik weggedragen word door de suppoosten
En voor de koffie en de cake wordt opgedist
Dit is bedoeld om wie er achterblijft te troosten.

Nou ja, je mag natuurlijk best een traantje laten
Dat vind ik ergens ook wel weer een compliment
Maar niet te lang dan, want je weet: dat zal niet baten
Wie overleden is die blijft dat tot het end

Dit is een liedje voor het feest dat achteraf nog
Wordt gevierd door alle vrienden en vriendinnen
Die nog wat aarde en wat bloemen op m'n graf
Hebben gestrooid en daarna kan het feest beginnen

Dus vul de glazen en bespreek m'n fouten mild
Denk na het drinken met vertedering en weemoed
Mijn laatste feest dus lach en dans zoveel je wilt
Een maf idee, jouw feest waaraan je zelf niet meedoet

Dit is een liedje voor wanneer ik ben vergaan
Voor als m'n grafsteen overwoekerd en verzakt is
Als er geen enkel klein boeketje meer zal staan
Omdat de laatste nabestaande te verzwakt is

Dit is een liedje dat uiteindelijk verstomt
Maar altijd zullen er weer nieuwe liedjes komen

Zoals er altijd ook weer nieuwe vreugde komt
En nieuwe liefde, nieuwe hoop en nieuwe dromen

Ondanks tranen, ondanks dood en ondanks pijn
Dit is een liedje voor nu jullie er nog zijn
Ja, ondanks tranen, ondanks dood en ondanks pijn
Dank jullie wel dat jullie m'n vrienden wilden zijn

Mijn favoriete gedicht/tekst, al jáááren bewaard...

Alie Smit

Te beluisteren via YouTube: <https://youtu.be/UByxQweiar8>

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

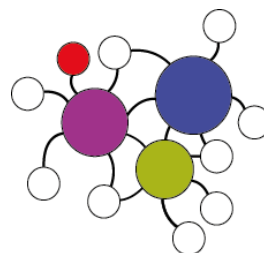
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**